

Vlaams
Parlement

stuk **1421** (2011-2012) – Nr. 1
ingediend op 9 januari 2012 (2011-2012)

Ontwerp van decreet

houdende instemming met het samenwerkingsakkoord
van 9 december 2011 tussen de Vlaamse Gemeenschap,
de Franse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap
en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie
betreffende dopingpreventie en -bestrijding in de sport

INHOUD

Memorie van toelichting	3
Voorontwerp van decreet	5
Advies van de Raad van State	9
Advies van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer	27
Ontwerp van decreet	37
Bijlage: Tekst van het samenwerkingsakkoord	41

MEMORIE VAN TOELICHTING

1. Algemeen kader van het samenwerkingsakkoord

Op 13 mei 2011 ondertekenden de regeringen van de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap en de Gemeenschappelijke Gemeenschapsc commissie het samenwerkingsakkoord betreffende dopingpreventie en -bestrijding in de sport.

Dit samenwerkingsakkoord werd voor advies voorgelegd aan de Raad van State en de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer.

Het aangepaste akkoord werd ondertekend op 9 december 2011.

2. Artikelsgewijze bespreking van het akkoord

Artikel 1 van het samenwerkingsakkoord geeft de definities van de verschillende begrippen die verder in de tekst worden gebruikt.

Artikel 2 regelt de duur en de opzegging van het akkoord.

Artikel 3 bevat de verbintenissen tot samenwerking op het gebied van dopingpreventie en -bestrijding van de akkoordsluitende partijen.

Artikel 4 verduidelijkt dat de samenwerking tussen de akkoordsluitende partijen zich niet hoeft te beperken tot dopingbestrijding maar zich ook kan uitstrekken tot alle aspecten van het medisch verantwoord sporten.

Artikel 5 regelt de oprichting en werking van een raad om de aangepaste uitvoering van het akkoord te bevorderen.

Artikel 6 regelt de internationale vertegenwoordiging van België in de vergaderingen in verband met aangelegenheden bedoeld bij dit samenwerkingsakkoord.

Artikel 7 heft het huidige samenwerkingsakkoord op. Bilaterale akkoorden gesloten in uitvoering van het akkoord van 19 juni 2001 blijven echter van kracht.

Artikel 8 behoeft geen commentaar.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS

VOORONTWERP VAN DECREET

Vlaamse Regering

**Voorontwerp van decreet houdende instemming met
het samenwerkingsakkoord tussen de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Duitstalige
Gemeenschap en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie betreffende dopingpreventie en –bestrijding
in de sport**

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

Art. 2. Instemming wordt betuigd met het samenwerkingsakkoord van 13 mei 2011 tussen de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie betreffende dopingpreventie en –bestrijding in de sport.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 49.783/VR
VAN 5 JULI 2011

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

DE RAAD VAN STATE, afdeling Wetgeving, verenigde kamers, op 31 mei 2011 door de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijk Ordening en Sport verzocht hem, binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot vijfenveertig dagen ^(*), van advies te dienen over een voorontwerp van decreet “houdende instemming met het samenwerkingsakkoord tussen de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie betreffende dopingpreventie en -bestrijding in de sport”, heeft het volgende advies gegeven:

^(*) Deze verlenging vloeit voort uit artikel 84, § 1, eerste lid, 1°, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, waarin wordt bepaald dat de termijn van dertig dagen verlengd wordt tot vijfenveertig dagen in het geval waarin het advies gegeven wordt door de verenigde kamers met toepassing van artikel 85bis.

49.783/VR

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond¹, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

Daarnaast bevat dit advies ook een aantal opmerkingen over andere punten. Daaruit mag echter niet worden afgeleid dat de afdeling Wetgeving binnen de haar toegemeten termijn een exhaustief onderzoek van het ontwerp heeft kunnen verrichten.

*
* *

STREKKING VAN HET VOORONTWERP

2. Het voor advies voorgelegde voorontwerp van decreet strekt ertoe instemming te verlenen met het samenwerkingsakkoord tussen de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie betreffende dopingpreventie en -bestrijding in de sport. Dit samenwerkingsakkoord is gesloten op 13 mei 2011.

Het samenwerkingsakkoord heeft luidens artikel 3 ervan tot doel de doeltreffendheid van de dopingbestrijding op Belgisch grondgebied te verbeteren. Daarbij zal iedere akkoordsluitende partij een antidopingbeleid voeren dat in overeenstemming is met de Wereldantidopingcode (hierna: WADA-Code), aangenomen door het Wereldantidopingagentschap (hierna: WADA) op 5 maart 2003 en de latere wijzigingen ervan, thans in de versie die in werking trad op 1 januari 2009.

Het samenwerkingsakkoord bevat o.a. afspraken inzake het verzamelen en onderling uitwisselen van de verblijfsgegevens (zgn. *whereabouts*) van de elitesporters die in de nationale doelgroep zijn opgenomen, het wederzijds informeren inzake het verzuim om de verblijfsgegevens mee te delen en inzake gemiste dopingcontroles, het verlenen van medewerking bij dopingcontroles, de erkenning van de analyseresultaten van monsters door erkende laboratoria en het doorgeven van het dossier aan de bevoegde akkoordsluitende partij bij afwijkend resultaat, en inzake het erkennen van beslissingen met betrekking tot doping die overeenkomstig de WADA-Code zijn genomen. Het samenwerkingsakkoord bevat verder de regels volgens welke de elitesporters worden onderverdeeld in vier categorieën, op basis van hun sporttak, en de aard van de verblijfsgegevens die de eerste drie categorieën moeten meedelen. Het

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder rechtsgrond de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

49.783/VR

samenwerkingsakkoord bepaalt tevens dat alle elitesporters zijn onderworpen aan de verplichtingen inzake de toestemming wegens therapeutische noodzaak, overeenkomstig de desbetreffende Internationale Standaard, en aan de sancties bepaald in de WADA-Code.

Bij het samenwerkingsakkoord wordt een Coördinatieraad opgericht om de uitvoering van het akkoord te bevorderen. De Raad bestaat uit leden bevoegd inzake gezondheid of sport, aangewezen door de Regeringen of het College van de akkoordsluitende partijen.

Het samenwerkingsakkoord bepaalt tevens regels inzake de internationale vertegenwoordiging van België in de vergaderingen i.v.m. aangelegenheden vermeld in het samenwerkingsakkoord.

Het samenwerkingsakkoord komt in de plaats van het samenwerkingsakkoord van 19 juni 2001 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening, gesloten tussen de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie. De bilaterale akkoorden genomen ter uitvoering van dat samenwerkingsakkoord van 19 juni 2001 blijven van kracht.

BEVOEGDHEID VAN DE VLAAMSE GEMEENSCHAP

3. Zoals de Raad van State al eerder heeft overwogen, onder meer in zijn advies 41.975/VR/3 van 20 februari 2007, behoort de dopingbestrijding tot de bevoegdheid van de gemeenschappen inzake preventieve gezondheidszorg:

“3. Zoals blijkt uit de omschrijving van de strekking van het ontwerp, wordt erdoor een globale regeling beoogd van de medisch verantwoorde sportbeoefening.

Tijdens de parlementaire voorbereiding van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen werd erop gewezen dat de gemeenschappen, in het raam van hun bevoegdheid inzake de ‘activiteiten en diensten op het vlak van de preventieve gezondheidszorg’ (artikel 5, § 1, I, 2°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980), onder meer bevoegd zijn voor ‘de medische sportcontrole, die verplicht wordt gesteld door de reglementering betreffende de uitoefening van bepaalde sporttakken (boksen, wielrennen), en de facultatieve controle’².

In zijn arrest nr. 69/92 heeft het Arbitragehof, zich steunend op die parlementaire voorbereiding en op het beginsel dat de grondwetgever en de bijzondere wetgever moeten worden geacht aan de gemeenschappen en de gewesten de volledige bevoegdheid te hebben toegekend tot het uitvaardigen van de regels die eigen zijn aan de hun toegewezen aangelegenheden, geoordeeld dat bepalingen waarbij de (toenmalige) Executieve werd gemachtigd om voorwaarden op te leggen voor de erkenning van keuringsartsen, toezichthoudende artsen en controleartsen, respectievelijk in het raam van de sportmedische keuring, het sportmedisch toezicht en de dopingcontrole, moeten worden

² Noot 3 van het aangehaalde advies: Verslag ANDRÉ-PÉTRY, *Parl. St.*, Senaat, 1979-80, nr. 434/2, 125.

49.783/VR

beschouwd als regels betreffende de medisch verantwoorde sportbeoefening die tot de preventieve gezondheidszorg behoort. Volgens het Hof heeft de gemeenschap aldus een aspect van de preventieve gezondheidszorg geregeld dat specifiek is voor de medische bescherming van sportbeoefenaars, en is ze binnen de grenzen van de haar bij artikel 5, § 1, I, 2°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 toegewezen bevoegdheid gebleven³.

In tal van adviezen heeft de Raad van State, afdeling wetgeving, bovendien geoordeeld dat de medisch verantwoorde sportbeoefening tot de zo-even genoemde bevoegdheid behoort, waarbij inzonderheid wordt gerefereerd aan het arrest nr. 69/92 van het Arbitragehof⁴. De Raad van State ziet geen reden om af te wijken van de adviespraktijk.

Conclusie is dan ook dat het ontwerp in beginsel inpasbaar is in de bij artikel 5, § 1, I, 2°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 aan de gemeenschappen toegewezen bevoegdheid^{5,6}.

Thans kan bijkomend verwezen worden naar de arresten van Grondwettelijk Hof nrs. 62/2008, 112/2008 en 187/2008, waarin het Hof bevestigt dat bepalingen betreffende de dopingpraktijken (als vervat in het vroegere decreet van de Vlaamse Gemeenschap van 27 maart 1991 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening) beschouwd moeten worden als regels betreffende de medisch verantwoorde sportbeoefening, die tot de preventieve gezondheidszorg behoren.⁷

³ Noot 4 van het aangehaalde advies: Arbitragehof, nr. 69/92, 12 november 1992, 5.B.2 tot 5.B.4.

⁴ Noot 5 van het aangehaalde advies: Zie o.m. advies 25.853/8 van 22 april 1997 over een ontwerp dat geleid heeft tot het decreet van de Duitstalige Gemeenschap van 15 december 1997 houdende instemming met de Overeenkomst tegen doping, gedaan te Straatsburg op 16 november 1989, *Parl. St.*, Parl. D. Gem., 1996-97, nr. 89/1; advies 29.089/4 van 17 mei 1999 over een ontwerp dat geleid heeft tot het decreet van de Franse Gemeenschap van 8 maart 2001 betreffende de promotie van de gezondheid bij de sportbeoefening, het dopingverbod en de preventie ervan in de Franse Gemeenschap, *Parl. St.*, Parl. Fr. Gem., 2000-01, nr. 128/1; advies 37.802/3 van 30 november 2004 over een ontwerp dat geleid heeft tot het decreet van de Duitstalige Gemeenschap van 30 januari 2006 ter voorkoming van de gezondheidsschaden bij sportbeoefening, *Parl. St.*, Parl. D. Gem., 2004-05, nr. 32/1, en advies 41.297/3 van 3 oktober 2006 over een voorontwerp van ordonnantie betreffende de promotie van de gezondheid bij de sportbeoefening, het dopingverbod en de preventie ervan.

⁵ Noot 6 van het aangehaalde advies: Die kwalificatie heeft gevolgen voor het toepassingsgebied van de regeling in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad, waar de Vlaamse Gemeenschap inzake persoonsgebonden aangelegenheden slechts bevoegd is ten aanzien van instellingen die, wegens hun organisatie, moeten worden beschouwd uitsluitend te behoren tot de Vlaamse Gemeenschap (artikel 128, § 2, van de Grondwet).

⁶ R.v.St., afd. Wetg., advies 41.975/VR/3 van 20 februari 2007 over het ontwerp dat geleid heeft tot het decreet (Vlaamse Gemeenschap) van 13 juli 2007 inzake medisch en ethisch verantwoorde sportbeoefening, *Parl. St.*, VI. Parl., 2006-2007, nr. 1217/1, (103), pp. 109-111, nr. 3. Zie ook, in dezelfde zin, R.v.St., afd. Wetg., advies 41.844/VR/4 van 10 januari 2007 over het ontwerp dat geleid heeft tot het decreet (Franse Gemeenschap) van 25 mei 2007 “modifiant le décret de la Communauté française du 8 mars 2001 relatif à la promotion de la santé dans la pratique du sport, à l’interdiction du dopage et à sa prévention en Communauté française”, *Parl. St.*, Parl. Fr. Gem., 2006-2007, nr. 365/1, (10), pp. 13-14, nrs. 2-4.

⁷ Grondwettelijk Hof, nr. 62/2008, 10 april 2008, B.13.1, Grondwettelijk Hof, nr. 112/2008, 31 juli 2008, B.13.1, en Grondwettelijk Hof, nr. 187/2008, 18 december 2008, B.12.1.

49.783/VR

Het samenwerkingsakkoord en het instemmingsdecreet hebben dus betrekking op een materie die behoort tot de bevoegdheid van de gemeenschappen bedoeld in artikel 5, § 1, I, 2°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

VORMVEREISTEN

4. Zoals hierna wordt opgemerkt, heeft het samenwerkingsakkoord waarvoor instemming wordt gevraagd onder meer betrekking op de verzameling en de verwerking van persoonsgegevens, waaronder in voorkomend geval gegevens die de gezondheid betreffen, in de zin van artikel 7 van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens (zie opmerking 13.2). Het verdient aanbeveling om, vóór het verlenen van instemming, over dat akkoord het advies van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in te winnen, met toepassing van artikel 29 van die wet⁸. Indien ten gevolge van dat advies wijzigingen zouden moeten worden aangebracht in het samenwerkingsakkoord, zouden die wijzigingen op hun beurt moeten worden voorgelegd aan het advies van de afdeling Wetgeving.

ONDERZOEK VAN HET SAMENWERKINGSAKKOORD

Toepassingsgebied van het samenwerkingsakkoord

5. Volgens de memorie van toelichting bij het samenwerkingsakkoord van 13 mei 2011 was het samenwerkingsakkoord van 19 juni 2001 aan herziening toe, gelet op “de internationale ontwikkelingen op het vlak van dopingbestrijding en in het bijzonder door de inwerkingtreding van de Wereld Anti-Doping Code in 2009”.

In die memorie van toelichting wordt voorts gepreciseerd:

“Doelstelling van [het nieuwe samenwerkingsakkoord] was om niet alleen te komen tot een correcte toepassing van de Code in heel België, maar om de dopingbestrijding bovendien eenvormiger en efficiënter te maken, met naleving van de bevoegdheden van elk van de akkoordsluitende partijen, door een gemeenschappelijk beleid te bepalen inzake elitesporters.”

Artikel 7 van het samenwerkingsakkoord van 13 mei 2011 voorziet in de opheffing van het samenwerkingsakkoord van 19 juni 2001.

⁸ Het is in dit verband van weinig belang dat het advies van die Commissie gevraagd is of gevraagd zal worden door de partijen bij het samenwerkingsakkoord in het kader van de aanneming, ieder voor wat haar betreft, van de verschillende bepalingen vereist voor een behoorlijke uitvoering van het akkoord.

49.783/VR

6. Anders dan het samenwerkingsakkoord van 19 juni 2001, dat in zijn artikel 1, 5°, het begrip “sportbeoefenaar” omschrijft als “[de] persoon die zich ofwel individueel, ofwel in een collectief kader voorbereidt, met het oog op een sportactiviteit die vrij is of georganiseerd is in de vorm van een wedstrijd of ontspanning of die eraan deelneemt”, bevat het samenwerkingsakkoord van 13 mei 2011 in zijn artikel 1, 8°, nog enkel een definitie van het begrip “elitesporter”, en wel als volgt:

“elke sporter van wie de sportdiscipline onder de bevoegdheid valt van een sportvereniging, erkend door het Internationaal Olympisch Comité, en voorkomt in de lijst als bijlage, en die aan een of meer van de volgende criteria voldoet:

- a) hij maakt deel uit van de internationale doelgroep van zijn sportfederatie;
- b) hij beoefent zijn sportdiscipline als voornaamste bezoldigde activiteit, in de hoogste categorie of de hoogste nationale competitie van de betreffende sportdiscipline;
- c) hij is geselecteerd voor of heeft in de voorbije twaalf maanden deelgenomen aan een of meer van de volgende evenementen in de hoogste competitie categorie van de desbetreffende discipline: Olympische Spelen, Paralympische Spelen, wereldkampioenschappen, Europese kampioenschappen;
- d) hij neemt deel aan een ploegsport in een competitie, waarbij de meerderheid van de ploegen die aan de competitie deelnemen, bestaat uit sporters als vermeld in a), b) of c).⁹

7. De vraag rijst dan ook of het samenwerkingsakkoord van 13 mei 2011, door het invoeren van een definitie die gewijzigd is in vergelijking met het samenwerkingsakkoord van 19 juni 2001, het mogelijk maakt om te voldoen aan de internationale verplichtingen van de partijen bij het akkoord voor wat betreft de coördinatie van het anti-dopingbeleid binnen de Belgische Staat.

In dit verband omschrijft het Verdrag van de Raad van Europa ter bestrijding van doping, ondertekend te Straatsburg op 16 november 1989, waarmee de Vlaamse Gemeenschap heeft ingestemd met een decreet van 17 juli 2000, het begrip “sporter” als een persoon die regelmatig deelneemt aan georganiseerde sportactiviteiten (artikel 2, lid 1, c). Dit verdrag heeft dus ook betrekking op de amateursporter. Het legt in artikel 3, lid 1, aan de verdragsluitende partijen de verplichting op om de beleidslijnen en de maatregelen van de diensten van de regering en andere openbare instellingen die betrokken zijn bij de strijd tegen de doping in de sport te “coördineren”. In dit verband moet worden opgemerkt dat uit andere bepalingen van het verdrag, onder meer uit artikel 10, in verband met de oprichting van een commissie van toezicht, en artikel 14, lid 1, in verband met de ondertekening van het verdrag, volgt dat de “partijen” in de

⁹ Zoals wordt opgemerkt in de toelichting bij deze bepaling, is deze definitie geïnspireerd door de definitie van het begrip “sporter” in de bijlage bij de WADA-Code.

49.783/VR

zin van het verdrag ofwel lidstaten van de Raad van Europa zijn, ofwel andere staten die partij zijn bij het Europees Cultureel Verdrag, ofwel niet-lidstaten die hebben deelgenomen aan de opstelling van het verdrag.

Voorts omschrijft het Internationaal Verdrag tegen doping in de sport, aangenomen door de Algemene Conferentie van de UNESCO op 19 oktober 2005 (hierna: “Verdrag 2005”), waarmee de Vlaamse Gemeenschap heeft ingestemd met een decreet van 20 april 2007, in zijn artikel 2, tweede lid, 4, met het oog op de dopingcontrole, de “sporter” als elke persoon die een sport beoefent op internationaal of nationaal niveau zoals omschreven door elke nationale antidopingorganisatie en aanvaard door de staten die partij zijn, en elke andere persoon die een sport beoefent of deelneemt aan een sportmanifestatie op een lager niveau, aanvaard door de staten die partij zijn. Met het oog op opleidings- en trainingsprogramma’s wordt onder “sporter” verstaan elke persoon die een sport beoefent die onder toezicht van een sportorganisatie staat. Artikel 7 van dit verdrag, dat voorkomt in het deel over de antidopingactiviteiten op nationaal niveau, vereist, deze keer uitdrukkelijk, een coördinatie op nationaal niveau. Ten slotte is de WADA-Code, die als aanhangsel 1 bij het Verdrag 2005 is gevoegd, slechts van toepassing, anders dan het verdrag, op elitesporters¹⁰, die onder meer onderworpen zijn aan bijzondere controlemechanismen en die met het oog daarop precieze en geactualiseerde verblijfsgegevens moeten verschaffen.

Uit die internationale verdragen volgt dus dat er een verplichting tot coördinatie op nationaal niveau bestaat, en zulks ook voor andere categorieën van sportbeoefenaars dan de “elitesporters”.

¹⁰ De Code omschrijft een sporter inderdaad als volgt (WADA-Code, bijlage I: definities):

“Iedere persoon die deelneemt aan sport op internationaal niveau (zoals bepaald door iedere internationale federatie), nationaal niveau (zoals bepaald door iedere nationale antidopingorganisatie, inclusief maar niet beperkt tot de personen in haar geregistreerde doelgroep voor dopingcontrole), en iedere andere deelnemer aan een sportwedstrijd, die anderszins onder de rechtsbevoegdheid valt van eender welke ondertekenaar of andere sportorganisatie die de Code aanvaardt. Alle bepalingen van de Code, inclusief, bijvoorbeeld, dopingcontrole en dispensaties voor therapeutisch gebruik moeten worden toegepast op wedstrijddeelnemers van internationaal en nationaal niveau. Bepaalde nationale antidopingorganisaties kunnen ervoor kiezen om wedstrijddeelnemers op recreatief niveau of masters-niveau die nog geen wedstrijddeelnemers van nationaal niveau zijn of die dit kunnen worden, te testen en de antidopingregels op hen toe te passen. Nationale antidopingorganisaties zijn echter niet verplicht om alle aspecten van de Code op dergelijke personen toe te passen. Het is mogelijk specifieke nationale regels op te stellen voor dopingcontrole van wedstrijddeelnemers van niet-internationaal of niet-nationaal niveau zonder in strijd te zijn met de Code. Zo kan een land er bijvoorbeeld voor kiezen om wedstrijddeelnemers op recreatief niveau te testen, zonder dispensaties voor therapeutisch gebruik of verblijfsgegevens te eisen. Op dezelfde manier zou een organisatie van belangrijke evenementen die een evenement uitsluitend voor wedstrijddeelnemers van masters-niveau organiseert, ervoor kunnen opteren de deelnemers te testen, zonder vooraf dispensaties voor therapeutisch gebruik of verblijfsgegevens te eisen. Voor de toepassing van artikel 2.8 (toediening of poging tot toediening) en met betrekking tot antidopingvoorlichting en -scholing, is elke persoon die deelneemt aan sport onder het gezag van eender welke ondertekenaar, overheid of andere sportorganisatie die de Code heeft geaccepteerd, een sporter.”

49.783/VR

8. Rekening houdend met wat hiervóór is beschreven, kan het toepassingsgebied *ratione personae* van het samenwerkingsakkoord van 13 mei 2011 aanleiding geven tot verschillende interpretaties.

Ofwel is het de bedoeling dat het nieuwe samenwerkingsakkoord de samenwerking regelt inzake preventie en bestrijding van doping in de sport in het algemeen. In dat geval dient de redactie ervan herzien te worden, opdat, met het oog op de rechtszekerheid, de tekst de bedoeling van de stellers ervan explicieter tot uiting zou brengen. Daartoe dient, naar het voorbeeld van het samenwerkingsakkoord van 19 juni 2001, in artikel 1 een definitie van sporter, naast die van elitesporter, te worden ingevoegd, in overeenstemming met die welke wordt gegeven in de internationale verdragen die de gemeenschappen binden en dient het samenwerkingsakkoord te worden herzien om beter aan te geven welke bepalingen ervan van toepassing zijn op het geheel van de sporters, en welke enkel gelden voor elitesporters. In deze eerste hypothese zou een integrale opheffing van het samenwerkingsakkoord van 19 juni 2001 overigens geen probleem doen rijzen vanuit het oogpunt van de internationale verbintenissen van België.

Ofwel is het de bedoeling dat het samenwerkingsakkoord slechts van toepassing is op de elitesporters. In dat geval zouden zowel het opschrift als verscheidene bepalingen van het samenwerkingsakkoord herzien moeten worden, opdat uitdrukkelijk nog enkel die categorie van sporters beoogd zou worden. In die tweede hypothese kan echter niet worden aanvaard, gelet op de internationale verbintenissen waardoor België thans gebonden is, dat het samenwerkingsakkoord van 19 juni 2001 zonder meer zou worden opgeheven, en dit zolang geen bijkomend samenwerkingsakkoord zou worden gesloten of in andere vormen van dwingende samenwerking zou worden voorzien, welke dan betrekking zou hebben op de preventie en de bestrijding van de doping in de sport op een ander niveau dan de elitesport.

Het besluit is, gelet zowel op de rechtszekerheid als op de eerbiediging van de op België rustende internationale verplichtingen ter zake, dat niet kan worden ingestemd met het samenwerkingsakkoord van 13 mei 2011 zolang de kwestie van het toepassingsgebied ervan niet duidelijk is geregeld en verscheidene bepalingen van het akkoord niet dienovereenkomstig zijn herzien.

Het is onder dit belangrijke voorbehoud dat de hiernavolgende opmerkingen worden gemaakt.

49.783/VR

Uitvoering van het samenwerkingsakkoord - Invoering van de beginselen van de WADA-Code en de Internationale Standaarden in de regelgeving van elk van de gemeenschappen

9. Volgens artikel 3, § 1, tweede lid, van het samenwerkingsakkoord waakt iedere akkoordsluitende partij erover dat ze een antidopingbeleid voert dat in overeenstemming is met de beginselen van de WADA-Code. Ook uit andere bepalingen van het samenwerkingsakkoord blijkt dat het de bedoeling is dat de gemeenschappen zich richten naar de WADA-Code¹¹, evenals naar andere documenten aangenomen door het WADA, waaronder de Internationale Standaarden¹² (zie de artikelen 3, § 2, 1°, 7°, 9° en 10°, en § 3, 1°, tweede lid, en § 6).

Het staat aan elk van de gemeenschappen om de verbintenissen die zij in het samenwerkingsakkoord jegens elkaar aangaan, in de eigen regelgeving om te zetten. Zij dienen er dus voor te zorgen dat de beginselen van de WADA-Code en de Internationale Standaarden op één of andere manier bindend worden. Dat kan bijvoorbeeld door de inhoud van de betrokken bepalingen min of meer letterlijk over te nemen, als bepalingen van intern recht, of eventueel door naar de betrokken bepalingen te verwijzen. In het kader van het voorliggende advies heeft de Raad van State zich niet uit te spreken over de omzetting zelf, noch over de vraag of elk van de mogelijke methodes om het beoogde resultaat te bereiken verenigbaar is met de regels en beginselen betreffende de uitoefening van de normatieve functie. Wel acht de Raad van State het nuttig om alvast twee belangrijke principes in herinnering te brengen, die door elk van de akkoordsluitende partijen in acht zullen moeten worden genomen.

In de eerste plaats kunnen de gemeenschappen geen normen invoeren die strijdig zijn met hogere normen, vervat in de Grondwet en in de internationale verdragen, ook niet als die in feite afkomstig zijn van een privaatrechtelijke stichting als het WADA. Dit geldt in het bijzonder voor normen in verband met de eerbiediging van grondrechten. Voor de aangelegenheid waarop het samenwerkingsakkoord betrekking heeft, mag hierbij vooral gedacht worden aan het recht op eerbiediging van het privé-leven en het recht van toegang tot een rechterlijke instantie. Overigens mag ook het samenwerkingsakkoord niet strijdig zijn met de hogere normen. Hierop wordt hierna verder ingegaan, meer bepaald in verband met de twee genoemde grondrechten (zie opmerkingen 13 en 14).

Voorts moet ervoor gezorgd worden dat de in te voeren normen behoorlijk bekendgemaakt worden, minstens ten aanzien van degenen waarop die normen van toepassing zullen zijn.

¹¹ Thans geldt de herziene versie, goedgekeurd te Madrid op 17 november 2007 en in werking sinds 1 januari 2009.

¹² In het samenwerkingsakkoord wordt uitdrukkelijk verwezen naar de Internationale Standaard voor Dopingtests (thans geldt de versie van januari 2009) en de Internationale Standaard voor de toestemming wegens therapeutische noodzaak (lees: de Internationale Standaard voor Dispensaties voor Therapeutisch Gebruik) (thans geldt de versie van januari 2009).

49.783/VR

Verenigbaarheid van het samenwerkingsakkoord met de internationale verdragen over de bestrijding van doping - Verenigbaarheid van het samenwerkingsakkoord met de WADA-Code

10. Het afstemmen van het beleid van de gemeenschappen op de beginselen van de WADA-Code beantwoordt aan de verplichtingen die België op zich genomen heeft door partij te worden bij het Verdrag 2005. Bij artikel 3, lid 1, van dat verdrag verbinden de verdragsluitende staten zich ertoe passende maatregelen in te voeren, onder meer op nationaal vlak, die verenigbaar zijn met de beginselen van de Code. Bij artikel 4, lid 1, van het verdrag verbinden de verdragsluitende staten zich ertoe de beginselen van de Code te eerbiedigen, teneinde de uitvoering, op nationaal en internationaal vlak, van de strijd tegen het dopinggebruik in de sport te coördineren.

Er dient dan ook nagegaan te worden of de akkoordsluitende partijen in het samenwerkingsakkoord geen verbintenissen aangaan die strijdig zijn met de beginselen van de WADA-Code. Indien dat wel het geval zou zijn, zou het samenwerkingsakkoord strijdig zijn met de internationale verplichtingen die België op zich genomen heeft.

11. In dit verband moet in de eerste plaats gewezen worden op artikel 3, § 3, 1°, tweede lid, van het samenwerkingsakkoord. Volgens deze bepaling kan het niet-naleven van de verplichtingen op het vlak van verblijfsgegevens door elitesporters van categorie A leiden tot de aanrekening van een gemiste controle of een aangifteverzuim.

Deze bepaling is facultatief gesteld (“kan”). Artikel 2.4 van de WADA-Code bepaalt daarentegen dat het verzuim om de vereiste verblijfsgegevens mee te delen en het niet ondergaan van dopingcontroles, meer bepaald elke combinatie van drie gemiste controles en/of aangifteverzuimen binnen een periode van 18 maanden, wordt beschouwd als een dopingovertreding. De redactie van het samenwerkingsakkoord moet op dit punt in overeenstemming worden gebracht met de WADA-Code.

12. Artikel 3, § 3, van het samenwerkingsakkoord voorziet voorts in een indeling van de elitesporters in vier categorieën (A, B, C en D), naargelang de sportdisciplines. De concrete lijsten van de sportdisciplines per categorie worden vastgesteld in de bijlage bij het samenwerkingsakkoord. Alleen de elitesporters van de categorieën A, B en C worden onderworpen aan de verplichting om verblijfsgegevens mee te delen. Voor elk van die categorieën wordt in artikel 3, § 3, bepaald welk soort gegevens over de sportbeoefenaars moet worden meegedeeld, onder meer in verband met hun verblijfplaats. Terwijl op dit punt voor de elitesporters van categorie A (meest dopinggevoelige disciplines) de verplichtingen vermeld in de Internationale Standaard voor Dopingtests gelden, gelden voor de sportbeoefenaars van de

49.783/VR

categorieën B en C minder strenge vereisten: voor sporters van categorie B (dopinggevoelige disciplines waarvan de sporters regelmatig trainen op een gemakkelijk te lokaliseren plaats) moet enkel de verblijfplaats worden meegedeeld voor de dagen zonder competitie of training, voor sporters van categorie C (ploegsporten) moet steeds enkel de gewoonlijke (en dus niet de effectieve) verblijfplaats worden meegedeeld. De elitesporters behorend tot de categorieën A, B en C, vormen aldus samen de “nationale doelgroep”, in de zin van artikel 1, 10°, van het samenwerkingsakkoord, zijnde “de groep elitesporters die door een nationale antidopingorganisatie worden gekozen om onderworpen te worden aan controles, zowel binnen als buiten competitie, in het kader van het controleprogramma van de nationale antidopingorganisatie”.¹³ Voor de sporters van categorie D (disciplines waarin het risico op dopinggebruik erg laag is) moeten helemaal geen verblijfsgegevens worden meegedeeld. Zij behoren kennelijk niet tot de “nationale doelgroep”.

In de memorie van toelichting bij het samenwerkingsakkoord wordt gesteld dat de elitesporters behorend tot categorie A de “nationale doelgroep” vormen van sporters onderworpen aan dopingcontroles. Hiermee wordt kennelijk bedoeld dat die sporters behoren tot de nationale geregistreerde doelgroep voor dopingcontrole, in de zin van artikel 5.1.1 van de WADA-Code. Als zodanig zijn die sporters volgens artikel 5.1.1 van de WADA-Code onderworpen aan de strenge regels van de Internationale Standaard voor Dopingtests.

Volgens de toelichting bij artikel 11.1.6 van de genoemde Internationale Standaard zijn de andere sporters niet onderworpen aan de bedoelde regels, maar belet zulks niet dat een nationale antidopingorganisatie voor hen eisen inzake verblijfsgegevens stelt.

De WADA-Code en de Internationale Standaard voor Dopingtests maken het voor de nationale overheden dus mogelijk om ten aanzien van sporters die niet tot de nationale geregistreerde doelgroep voor dopingcontrole behoren minder strenge verplichtingen inzake verblijfsgegevens op te leggen (zie de categorieën B en C) of zelfs op dat punt geen verplichtingen op te leggen (zie categorie D).

Ter wille van de transparantie van de regelgeving zou best wel uitdrukkelijk worden bepaald, in de tekst zelf van het samenwerkingsakkoord, dat de elitesporters van categorie A de “nationale geregistreerde doelgroep voor dopingcontrole” vormen, waarop dienvolgens de bepalingen van de Internationale Standaard voor Dopingtests van toepassing zijn, en dat de elitesporters van de categorieën A, B en C de “nationale doelgroep” vormen, in de zin

¹³ Voor de elitesporters behorend tot de “internationale doelgroep” (artikel 1, 9°, van het samenwerkingsakkoord) gelden in verband met de mededeling van verblijfsgegevens de verplichtingen die worden opgelegd door hun internationale federatie.

49.783/VR

van artikel 1, 10°, van het samenwerkingsakkoord (waaruit dan *a contrario* volgt dat elitesporters van categorie D daar niet toe behoren).

Verenigbaarheid van het samenwerkingsakkoord met de grondrechten

13. Bij artikel 3, § 2, 1°, van het samenwerkingsakkoord verbinden de akkoordsluitende partijen zich ertoe om de elitesporters die in de nationale doelgroep zijn opgenomen, te onderwerpen aan het systeem van mededeling van hun verblijfsgegevens overeenkomstig het zogenaamde ADAMS-systeem van de WADA. Bij artikel 3, § 2, 3°, verbinden de partijen zich ertoe om elkaar toegang te verlenen tot die gegevens. Uit artikel 3, § 3, blijkt dat ook andere elitesporters in mindere of meerdere mate aan de verplichting tot mededeling van hun verblijfsgegevens worden onderworpen (zie opmerking 12).

De verplichting tot mededeling van verblijfsgegevens vormt, zeker voor wat betreft de elitesporters die in de nationale doelgroep zijn opgenomen, een ernstige inmenging in het recht op eerbiediging van het privé-leven. Het verzamelen en het mededelen van die gegevens aan derden is te beschouwen als een verwerking van persoonsgegevens.

13.1. Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven wordt in het algemeen gewaarborgd bij artikel 22 van de Grondwet, artikel 8 van het Europees Verdrag over de rechten van de mens, artikel 17 van het Internationaal Verdrag inzake burgerlijke en politieke rechten en artikel 16 van het Internationaal Verdrag over de rechten van het kind. Opdat een inmenging in het bedoelde recht verantwoord zou zijn, is onder meer vereist dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving, hetgeen inhoudt dat er een evenredigheid bestaat tussen het beoogde doel en de daartoe aangewende middelen.

Volgens artikel 3, § 2, 1°, van het samenwerkingsakkoord moeten de akkoordsluitende partijen ervoor zorgen dat de persoonlijke levenssfeer in acht genomen wordt bij de uitwerking van de verplichting voor de elitesporters die in de nationale doelgroep zijn opgenomen om hun verblijfsgegevens mee te delen. Dit wijst erop dat de partijen zich bewust zijn van de noodzaak om het privé-leven te eerbiedigen.

Het zou aanbeveling verdienen om in de memorie van toelichting bij het samenwerkingsakkoord nader uit te leggen waarom de op te leggen verplichtingen beschouwd kunnen worden als maatregelen die voldoen aan onder meer het evenredigheidsvereiste. De

49.783/VR

vermelding dat er voor de bedoelde verplichtingen een “piramidaal systeem” is, naargelang de categorie waartoe de betrokken elitesporter behoort, volstaat in dit verband niet.¹⁴

13.2. De verwerking van persoonsgegevens maakt het voorwerp uit van specifieke regelingen, met name het Europees Verdrag tot bescherming van personen ten opzichte van de geautomatiseerde verwerking van persoonsgegevens, ondertekend te Straatsburg op 28 januari 1981 en goedgekeurd bij de wet van 17 juni 1991, en de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens.¹⁵ Ook met richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 oktober 1995 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens moet rekening worden gehouden.

Aangezien de wet van 8 december 1992 de concretisering inhoudt van de zo-even genoemde internationaal- en supranationaalrechtelijke normen, dient het samenwerkingsakkoord in de eerste plaats te worden getoetst aan deze wet.

Te dien aanzien dient er onder meer op te worden gewezen dat persoonsgegevens voor welbepaalde, uitdrukkelijk omschreven en gerechtvaardigde doeleinden dienen te worden verkregen en niet mogen worden verwerkt op een wijze die onverenigbaar is met die doeleinden (artikel 4, § 1, 2°, van de wet van 8 december 1992). Gelet hierop dienen in ieder geval de doelstellingen van de verzameling en de verwerking van de betrokken persoonsgegevens te worden omschreven. In het licht van die omschrijving zal dienen te worden nagegaan of de verzameling van de persoonsgegevens ter zake dienend en niet overmatig is (artikel 4, § 1, 3°, van die wet), met andere woorden of voldaan is aan het evenredigheidsvereiste.

¹⁴ De Raad van State wil hiermee niet de indruk wekken dat een verantwoording niet mogelijk is. Zie hierover, o.m., advies 41.975/VR/3 van 20 februari 2007, aangehaald hiervóór, noot 6, pp. 115-120, nr. 8.2; advies 49.716/4 van 15 juni 2011 over een voorontwerp van decreet (Franse Gemeenschap) “relatif à la lutte contre le dopage”, algemene opmerking D.

¹⁵ Volgens artikel 22, eerste lid, van de Grondwet heeft ieder recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bij de “wet” bepaald. Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de federale wetgever bevoegd is voor het bepalen van de algemene regels inzake de beperking van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven en dat de decreetgevers op dit vlak, in een aangelegenheid die tot hun bevoegdheid behoort, specifieke regelingen kunnen uitwerken, rekening houdend met de door de federale wetgever vastgestelde regels, die als minimumregels te beschouwen zijn (Grondwettelijk Hof, nr. 162/2004, 20 oktober 2004, B.5.2; Grondwettelijk Hof, nr. 16/2005, 19 januari 2005, B.5.2; Grondwettelijk Hof, nr. 15/2008, 14 februari 2008, B.21; zie ook Grondwettelijk Hof, nr. 50/2003, 30 april 2003, B.8.10; Grondwettelijk Hof, nr. 51/2003, 30 april 2003, B.4.12). Gezien vanuit het oogpunt van de bevoegdheidsverdeling tussen de federale overheid en de gemeenschappen mag het voorliggende samenwerkingsakkoord derhalve geen afbreuk doen aan de algemene, door de federale wetgever uitgevaardigde regels ter bescherming van het privé- en gezinsleven, onder meer de regels vervat in de wet van 8 december 1992. Die wet is overigens rechtstreeks van toepassing op de in het samenwerkingsakkoord bedoelde verwerking van persoonsgegevens.

49.783/VR

Artikel 5 van de wet van 8 december 1992 bepaalt voorts dat persoonsgegevens slechts mogen worden verwerkt in één van de aldaar bepaalde gevallen. Bij artikel 7, § 1, van de genoemde wet wordt de verwerking van persoonsgegevens die de gezondheid betreffen verboden, behalve in de in artikel 7, § 2, ervan bepaalde gevallen. Bovendien mogen volgens artikel 7, § 4, eerste lid, persoonsgegevens betreffende de gezondheid, behoudens schriftelijke toestemming van de betrokkene of wanneer de verwerking noodzakelijk is voor het voorkomen van een dringend gevaar of voor de beteugeling van een bepaalde strafrechtelijke inbreuk, enkel worden verwerkt onder de verantwoordelijkheid van een beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg.

De akkoordsluitende partijen dienen zich ervan te vergewissen of het samenwerkingsakkoord op dit punt beantwoordt aan de genoemde vereisten van de wet van 8 december 1992. Het zou aanbeveling verdienen om in de memorie van toelichting bij het samenwerkingsakkoord een verantwoording in het licht van die vereisten op te nemen.

14. Op grond van artikel 3, § 2, 7°, van het samenwerkingsakkoord verbindt iedere akkoordsluitende partij zich ertoe om “elke beslissing over doping te erkennen, genomen overeenkomstig de beginselen van de Code, waarvan ze kennis heeft”. In de toelichting bij dit artikel wordt gepreciseerd dat deze verplichting voortvloeit uit de WADA-Code.

De genoemde bepaling van het samenwerkingsakkoord mag niet zo begrepen worden dat aan de sporter het recht wordt ontnomen om in rechte op te komen tegen een beslissing die tegen hem of haar wordt genomen. Weliswaar maakt noch het samenwerkingsakkoord zelf, noch de memorie van toelichting melding van dat recht. Het recht om een sport te beoefenen maakt echter een burgerlijk recht uit, in de zin van artikel 6, lid 1, van het Europees Verdrag over de rechten van de mens. Als over dat recht een geschil rijst, heeft de betrokkene het recht om dat geschil voor te leggen aan een rechterlijke instantie.¹⁶

Het samenwerkingsakkoord blijkt geen bepalingen te bevatten die zich verzetten tegen de uitoefening van dat recht.

¹⁶ Zie Brussel, 8 februari 2007, Mitu en anderen t. KBVB, *J.T.*, 2007, 403, met noot Th. Bombois en C. Eyben.

49.783/VR

Uiteraard zullen ook de gemeenschappen bij de uitvoering van dat akkoord er zorg voor moeten dragen dat hun regelingen niet beletten dat de sporter tegen wie een maatregel wordt genomen, daartegen een jurisdictioneel beroep instelt.¹⁷

¹⁷ Voor verdere beschouwingen in verband met enkele problemen die in dit verband kunnen rijzen, zie R.v.St., afd. Wetg., advies 41.975/VR/3 van 20 februari 2007, aangehaald hiervóór, noot 6, pp. 122-126, nrs. 12-12.2; R.v.St., afd. Wetg., advies 49.716/4 van 15 juni 2011, aangehaald hiervóór, noot 17, algemene opmerking C. Zie ook, in verband met de vraag welke rechter in België bevoegd is, Cass., 30 mei 2011, nrs. C.10.0508.N en C.10.0509.N, waarbij de respectieve arresten nrs. 206.618 en 206.617 van de Raad van State, afd. Bestuursrechtspraak, van 14 juli 2010 worden vernietigd. In die zaken had de disciplinaire commissie voor elitesporters van de vzw Vlaams Doping Tribunaal aan elitesporters een tuchtstraf opgelegd wegens het verzuim om hun verblijfsgegevens aan te geven. De Raad van State verklaarde zich bevoegd om van de beroepen tegen die beslissingen kennis te nemen, op grond dat de vzw Vlaams Doping Tribunaal moest worden beschouwd als een administratieve overheid. Het Hof van Cassatie vernietigde die arresten, op grond dat de interne tuchtbevoegdheid van de vzw Vlaams Doping Tribunaal behoorde tot de interne organisatie van de private rechtspersoon waarbij de elitesporters waren aangesloten, en de vzw Vlaams Doping Tribunaal niet de aard had van een administratieve overheid.

49.783/VR

De verenigde kamers waren samengesteld uit

de Heren	P. LEMMENS,	kamervoorzitter, voorzitter
	P. LIÉNARDY,	kamervoorzitter,
	J. SMETS, J. JAUMOTTE, B. SEUTIN, L. DETROUX,	staatsraden,
	J. VELAERS, Y. DE CORDT,	assessoren van de afdeling Wetgeving,
Mevrouw	C. GIGOT, A.-M. GOOSSENS,	griffiers.

De verslagen werden uitgebracht door de Heer X. DELGRANGE, eerste auditeur-afdelingshoofd en Mevrouw R. THIELEMANS, eerste auditeur.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

A.-M. GOOSSENS

P. LEMMENS

ADVIES VAN DE COMMISSIE VOOR DE BESCHERMING
VAN DE PERSOONLIJKE LEVENSSFEER

Advies nr 24/2011 van 28 september 2011

Betreft: Adviesaanvraag over het samenwerkingsakkoord *betreffende de dopingpreventie en bestrijding in de sport* (CO/A/2011/021)

De Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer;

Gelet op de wet van 8 december 1992 *tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens* (hierna WVP), inzonderheid artikel 29;

Gelet op het verzoek om advies van de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport ontvangen op 02/08/2011;

Gelet op het verslag van de Heer Yves Roger;

Brengt op 28 september 2011 het volgend advies uit:

I. ONDERWERP EN CONTEXT VAN DE ADVIESAANVRAAG

1. Op 27 mei 2011 besliste de Vlaamse Regering om haar principiële goedkeuring te hechten aan het voorontwerp van decreet¹ houdende instemming met het samenwerkingsakkoord van 13 mei 2011 tussen de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie *betreffende de dopingpreventie en- bestrijding in de sport*. Tegelijk werd de Raad van State om advies gevraagd over het voorontwerp van instemmingsdecreet.
2. Het samenwerkingsakkoord heeft tot doel de doeltreffendheid van de dopingbestrijding op Belgisch grondgebied te verbeteren. Daarbij zal iedere akkoordsluitende partij een antidopingbeleid voeren dat in overeenstemming is met de Wereldantidopingcode (hierna: Code), aangenomen door het Wereldantidopingagentschap (hierna: WADA) op 5 maart 2003 en de latere wijzigingen ervan, thans in de versie die in werking trad op 1 januari 2009. Het samenwerkingsakkoord bevat o.a. afspraken inzake het verzamelen en onderling uitwisselen van de verblijfsgegevens (zgn. *whereabouts*) van de elitesporters die in de nationale doelgroep zijn opgenomen, het wederzijds informeren inzake het verzuim om de verblijfsgegevens mee te delen en inzake gemiste dopingcontroles, het verlenen van medewerking bij dopingcontroles, de erkenning van de analyseresultaten van monsters door erkende laboratoria en het doorgeven van het dossier aan de bevoegde akkoordsluitende partij bij afwijkend resultaat, en inzake het erkennen van beslissingen met betrekking tot doping die overeenkomstig de Code zijn genomen. Het samenwerkingsakkoord bevat verder de regels volgens welke de elitesporters worden onderverdeeld in vier categorieën A, B, C en D en de aard van de verblijfsgegevens die de eerste drie categorieën moeten meedelen. Het samenwerkingsakkoord bepaalt tevens dat alle elitesporters zijn onderworpen aan de verplichtingen inzake de toestemming wegens therapeutische noodzaak, overeenkomstig de desbetreffende Internationale Standaard, en aan de sancties bepaald in de Code. Bij het samenwerkingsakkoord wordt een Coördinatieraad opgericht om de uitvoering van het akkoord te bevorderen. De Raad bestaat uit leden bevoegd inzake gezondheid of sport, aangewezen door de Regeringen of het College van de akkoordsluitende partijen. Het samenwerkingsakkoord bepaalt tevens regels inzake de internationale vertegenwoordiging van België in de vergaderingen i.v.m. aangelegenheden vermeld in het samenwerkingsakkoord. Het samenwerkingsakkoord komt in de plaats van het samenwerkingsakkoord van 19 juni 2001 *inzake medisch verantwoorde sportbeoefening*, gesloten tussen de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Duitstalige

¹ Het staat aan elk van de gemeenschappen om de verbintenissen die zij in het samenwerkingsakkoord jegens elkaar aangaan in de eigen regelgeving om te zetten.

Gemeenschap en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie. De bilaterale akkoorden genomen ter uitvoering van dat samenwerkingsakkoord van 19 juni 2001 blijven van kracht.

3. Gezien het samenwerkingsakkoord onder meer betrekking heeft op de verzameling en de verwerking van persoonsgegevens, waaronder in voorkomend geval gegevens die de gezondheid betreffen in de zin van artikel 7 van de WVP, strekte het volgens de Raad van State in haar advies nr. 49.783 van 5 juli 2011 tot aanbeveling omtrent dit samenwerkingsakkoord het advies in te winnen van de Commissie en vandaar het voorliggend verzoek om advies d.d. 2 augustus 2011.

4. Op 19 september 2011 werd evenwel vanuit de Vlaamse administratie een door de betrokken partijen aangepast samenwerkingsakkoord met aangepaste Memorie van toelichting overgemaakt aan de Commissie². Deze wijzigingen, die ertoe strekken tegemoet te komen aan de eisen van de Raad van State die onder meer ook betrekking hadden op de privacybescherming, slaan op volgende elementen:

-uitbreiding van het toepassingsgebied van het samenwerkingsakkoord. Op vraag van de Raad van State wordt het begrip "sporter" gedefinieerd en wordt een duidelijk onderscheid gemaakt tussen de verplichtingen die op sporters (artikel 3, §, 1) en elitesporters (artikel 3, §, 2) rusten. Ook wordt de mogelijkheid vermeld om bilaterale samenwerkingsakkoorden te sluiten;

-verduidelijking van het onderscheid tussen geregistreerde doelgroep (elitesporters van categorie A) en nationale doelgroep (elitesporters van categorie A, B en C) in het samenwerkingsakkoord (artikel 3, § 3, 1° en artikel 3 § 4) en in de Memorie.

-wijziging van de mogelijkheid tot bestraffing naar de plicht tot bestraffing ingeval de regels op het vlak van verblijfsgegevens worden overtreden door de geregistreerde doelgroep (artikel 3, § 3, 1°);

-de doeleinden van de verwerking van de verblijfsgegevens worden nu expliciet bepaald in artikel 3, § 7 van het samenwerkingsakkoord: *"De verwerking van de informatie gebeurt met het oog op de strijd tegen dopinggebruik ter bevordering van het sporten met respect voor gezondheid, rechtvaardigheid, gelijkheid en sportiviteit. De verwerking van de informatie betreffende de verblijfsgegevens van de elitesporters gebeurt specifiek met het oog op de planning van de dopingcontroles buiten wedstrijdverband"*.

² Met indicatie van de gewijzigde en toegevoegde passages in vergelijking met het samenwerkingsakkoord van 13 mei 2011.

-sterkere verantwoording in de Memorie van de proportionaliteit van de verwerking van verblijfsgegevens in het licht van de doeleinden van de verwerking. Er is sprake van een gradatie van de verplichtingen inzake verblijfsgegevens die elk categorie van elitesporters moet nakomen: de geregistreerde doelgroep (categorie A) moet alle verblijfsgegevens waarvan sprake in de Internationale Standaard voor Dopingtests opgeven, de nationale doelgroep (categorie A, B en C) een aantal ervan en de elitesporters van categorie D geen.

-artikel 3, § 7 van het samenwerkingsakkoord herinnert er tevens aan dat "de akkoordsluitende partijen bevestigen, bij decreet of ordonnantie, dat de persoonsgegevens van de sporters verwerkt mogen worden voor de voormelde doeleinden". In de Memorie wordt in dat verband uitdrukkelijk verwezen naar de artikelen 5 en 7, § 2 van WVP;

- artikel 3, § 7 van het samenwerkingsakkoord wijst er ten slotte op dat "*de verwerking van de persoonsgegevens van de sporters met betrekking tot hun gezondheid, gebeurt onder de verantwoordelijkheid van een persoon werkzaam in de gezondheidszorg*".

5. De Commissie stelt met genoeg vast dat deze aanpassingen reeds een grote stap vooruit betekenen op het gebied van de bescherming van de persoonlijke levenssfeer van de elitesporter.
6. De Commissie zal zich hierna enkel uitspreken over aspecten van het (aangepaste) samenwerkingsakkoord die betrekking hebben op de toepassing van de grondbeginselen van de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in het kader van de WVP of van andere wetten of decreten die bepalingen bevatten inzake de bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens (zoals de wet van 13 december 2006 *houdende diverse bepalingen betreffende gezondheid* en het decreet van 18 juli 2008 *betreffende het elektronische bestuurlijke gegevensverkeer*, zie hierna).

II. ONDERZOEK VAN DE ADVIESAANVRAAG

7. De Commissie betreurt dat zij niet om advies werd gevraagd door één van de akkoordsluitende partijen uit eigen beweging, maar dat dit gebeurde op gezag van de Raad van State. Zij betreurt eveneens dat dit gebeurt op een moment dat het samenwerkingsakkoord reeds sedert 13 mei 2011 is getekend door alle betrokken partijen.

8. Dit is des te meer het geval nu het samenwerkingsakkoord toch de delicate materie betreft van de privacybescherming van de sporter in het kader van dopingbestrijding, waarover de Commissie reeds verschillende adviezen heeft uitgebracht³.
9. De Commissie stelt niettemin vast dat de akkoordsluitende partijen zich bewust zijn van de noodzaak om in het kader van dopingbestrijding het privé-leven van de elitesporter te eerbiedigen.
10. Dit bewustzijn bij de akkoordsluitende partijen is nog sterker aanwezig in het aangepaste samenwerkingsakkoord (zie randnummer 4).
11. Onverminderd het voorgaande zou de Commissie er de voorkeur aan hebben gegeven om in het aangepaste samenwerkingsakkoord een expliciete verwijzing op te nemen naar de WVP zelf, hetgeen nu enkel het geval is in de Memorie ervan.
12. Dit is des te meer het geval, nu de Commissie vaststelt dat de akkoordsluitende partijen zich in hun samenwerking inzake dopingpreventie en- bestrijding in de sport vooral zullen laten leiden door de Code en andere documenten aangenomen door het WADA, waaronder de Internationale Standaarden. In haar advies 4/2009 van 6 april 2009⁴ heeft de Groep 29 zich nochtans kritisch uitgelaten over de Code. Bovendien is de Commissie er net als de Groep 29 steeds van uit gegaan dat de Code en de Standaarden die in uitvoering van deze Code werden uitgevaardigd, slechts minimumnormen waren die geen afbreuk konden doen aan de (gebeurlijk strengere) nationaal geldende privacyregelgeving⁵. Het (aangepast) samenwerkingsakkoord geeft minstens de indruk dat de Code in deze als belangrijkste rechtsbron wordt naar voor geschoven, zonder dat er expliciete garanties worden voorzien dat de WVP zal prevaleren in gevallen waarin de Code minder strikte waarborgen voorziet.

³ Advies nr. 08/2010 van 24 februari 2010 *betreffende het voorontwerp van decreet betreffende dopingbestrijding*, advies nr. 30/2009 van 28 oktober 2009 *betreffende een ontwerp van Internationale Standaard inzake de Bescherming van de Persoonlijke levenssfeer (ISPP) in het kader van het antidopingbeleid (versie juni 2009)*, advies nr. 12/2008 van 19 maart 2008 *omtrent het ontwerp van een internationale standaard voor de privacybescherming van een sporter in het kader van dopingbestrijding*, advies nr. 09/2006 van 12 april 2006 *met betrekking tot een ontwerp van ministerieel besluit houdende nadere bepalingen voor het meedelen van verblijfsgegevens door sporters die tot de elitegroep behoren*, advies nr. 19/2005 van 9 november 2005 *met betrekking tot artikel 80 § 2 van het ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering houdende uitvoering van het decreet van 27 maart 1991 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening* en advies nr. 21/2003 van 14 april 2003 *betreffende het voorontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 27 maart 1991 inzake medische verantwoorde sportbeoefening*.

⁴ Tweede advies 4/2009 *over de Internationale Standaard van het Wereldantidopingagentschap (WADA) voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer en persoonsgegevens, aanverwante bepalingen van de WADA-code en andere privacyvraagstukken in de context van de bestrijding van doping in de sport door het WADA en (nationale) antidopingorganisaties*.

⁵ Cf. de reeds aangehaalde adviezen nrs. 12/2008 en 30/2009.

Een expliciete verwijzing naar de WVP in het (aangepast) samenwerkingsakkoord zelf had daar volgens de Commissie nog meer borg kunnen voor staan. De Commissie herhaalt dus dat de waarborgen die de WVP voorziet steeds moeten gegarandeerd worden, ongeacht wat de Code en de Standaarden ter zake voorschrijven. Zij beveelt aan om dit principe ook in het samenwerkingsakkoord op te nemen.

13. De Commissie heeft evenwel begrepen uit een bijkomende toelichting door vertegenwoordigers van de Vlaamse administratie op 2 september 2011 over het samenwerkingsakkoord van 13 mei 2011 en over het voorontwerp van decreet *betreffende de preventie en bestrijding van doping in de sport*⁶, dat de bewust sterke oriëntering op en verwijzing naar de Code en de Standaarden in deze teksten te maken heeft met het gegeven dat WADA lijsten opstelt van landen die WADA-conform handelen in het kader van dopingbestrijding of niet. Landen die zich verdragsrechtelijk hebben geëngageerd om de beginselen van de Code na te leven kunnen het reputatiematig niet maken door WADA naderhand te worden opgelijst als een Staat die onvoldoende inspanningen levert in de strijd tegen doping. In voorkomend geval loopt die Staat zelfs het risico bepaalde nationale of internationale evenementen met grote uitstraling niet meer te mogen organiseren vanwege WADA. Vandaar de expliciete focus op de Code en de Standaarden in deze teksten. Een eventuele expliciete toevoeging in de teksten dat de WVP van toepassing is biedt geen bijkomende meerwaarde, aangezien die wet hoe dan ook van toepassing blijft.
14. De Commissie heeft eveneens begrepen uit voornoemde toelichting dat de verschillende Gemeenschappen in België in het samenwerkingsakkoord overeenkomen om voortaan een gezamenlijke definitie van de elitesporter te hanteren, wat ervoor zorgt dat de groep elitesporters in België aanzienlijk kleiner (170) wordt dan het huidige contingent (700). Daarenboven zal het aantal verblijfsgegevens dat de verschillende elitesporters moeten opgeven in vergelijking met de huidige (Vlaamse) regeling beperkter worden. Dit zijn bemoedigende evoluties die als een uiting van het proportionaliteitsbeginsel kunnen gezien worden.
15. In de aangepaste Memorie wordt nu bovendien de evenredigheid van het systeem inzake het verplicht opgeven van verblijfsgegevens door elitesporters verdedigd door te wijzen op arresten van de Belgische⁷ en de Franse⁸ Raad van State en het advies nr. 8/2010 van de Commissie⁹.

⁶ Welke tevens voor advies aan de Commissie werd voorgelegd en waarover een apart advies zal worden uitgebracht.

⁷ Advies 41.975/3 van 20 februari 2007 (punt 8.2).

16. De Commissie gaat er daarom van uit de verbintenissen die de partijen in het samenwerkingsakkoord jegens elkaar aangaan en die nog in de eigen regelgeving moeten worden ingevoerd geen afbreuk zullen doen aan de federale wet van 8 december 1992 *tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens*.
17. Het aangepaste samenwerkingsakkoord versterkt de Commissie in haar overtuiging dat de aangegane engagementen zullen sporen met de WVP.
18. De Commissie beschouwt het (aangepast) samenwerkingsakkoord hoe dan ook maar in overeenstemming met artikel 2 van de WVP¹⁰ in de mate dat het samenspel van waarborgen waarin deze wet en haar uitvoeringsbesluit van 13 februari 2001 (inz. hoofdstuk III) voorziet wordt aangeboden en geëerbiedigd ten aanzien van de sporter, ten einde het recht op diens privacybescherming veilig te stellen, en dit met inbegrip van het doorlopen van de eventuele machtingsprocedure waarvan sprake in artikel 31*bis*, § 1 WVP of in andere wetgeving¹¹.
19. Wat ten slotte artikel 3, § 2, 1° van het aangepast samenwerkingsakkoord betreft, waarbij de partijen zich engageren de elitesporters die in de nationale doelgroep zijn opgenomen, of de ploegverantwoordelijke te onderwerpen aan het gebruik van het eenvormige uitwisselingsplatform van het WADA, namelijk het ADAMS-systeem, moet er nog een algemene opmerking worden gemaakt met betrekking tot dit ADAMS-systeem zelf en dan

⁸ C.E. France, arrêt n° 340.122 du 24 février 2011, Union nationale des footballeurs professionnels (nvdr: RvS. Frankrijk, arrest n° 340.122 van 24 februari 2011, Nationale unie van professionele voetballers), www.conseil-etat.fr.

⁹ Advies nr. 8/2010 van 24 februari 2010 (punt 10).

¹⁰ Iedere natuurlijke persoon heeft in verband met de verwerking van persoonsgegevens die op hem betrekking hebben, recht op bescherming van zijn fundamentele rechten en vrijheden, inzonderheid op bescherming van zijn persoonlijke levenssfeer.

¹¹ De wet richt binnen de Commissie sectorale comités op die bevoegd zijn om aanvragen met betrekking tot de verwerking of de mededeling van gegevens waarvoor bijzondere wetgevingen gelden te onderzoeken en er uitspraak over te doen binnen de door de wet vastgestelde perken. Daarbij is de afdeling gezondheid van het sectoraal comité van de sociale zekerheid en van de gezondheid bevoegd voor het verlenen van een principiële machtiging met betrekking tot elke mededeling van persoonsgegevens die de gezondheid betreffen in de zin van artikel 7 van de WVP (cf. artikel 42, § 2, 3° van de wet van 13 december 2006 *houdende diverse bepalingen betreffende gezondheid* (zoals gewijzigd door de artikel 70, 3°, van de wet van 1 maart 2007 *houdende diverse bepalingen (III)*), in werking getreden met het Koninklijk besluit van 7 oktober 2009 *waarbij de datum en de nadere regels van inwerkingtreding van artikel 70, 3°, van de wet van 1 maart 2007 houdende diverse bepalingen (III) worden vastgesteld*.

Voor de uitwisseling van andere dan gezondheidsgegevens, zoals de verblijfsgegevens met betrekking tot Vlaamse sporters (zgn. *whereabouts*) moet bijkomend rekening worden gehouden met het decreet van 18 juli 2008 *betreffende het elektronische bestuurlijke gegevensverkeer*, dat in artikel 11 bepaalt dat de Vlaamse Toezichtcommissie machtigingen verleent voor de elektronische mededeling van persoonsgegevens door een Vlaamse overheidsinstantie binnen zestig dagen na de aanvraag en mits alle daartoe noodzakelijke gegevens aan de Toezichtcommissie zijn meegedeeld.

meer bepaald of het systeem, dat gevestigd is in een zogenaamd 'derde land'¹², namelijk in Montréal (Canada), en waarop de wet van Québec van toepassing is, wel voldoende waarborgen biedt voor een passend beschermingsniveau in de zin van artikel 25, lid 2, van de Richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 oktober 1995 *betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens* (zie eveneens de artikelen 21 en 22 van de WVP). Het passend karakter van het door dit derde land geboden beschermingsniveau wordt op dit moment nog onderzocht door de Europese autoriteiten. De Commissie merkt op dat het feit dat voornoemd "passend beschermingsniveau" nog niet werd erkend door de Europese autoriteiten, niet impliceert dat er vandaag in Québec geen adequate bescherming van persoonsgegevens zou gegarandeerd zijn. Zij heeft ook geen signalen gekregen vanuit de bevoegde Canadese autoriteit dat het ADAMS-systeem problematisch is op het vlak van de bescherming van persoonsgegevens. Mochten er in de toekomst knelpunten opduiken, dan beschikt de Commissie ook over de mogelijkheid om daaromtrent een samenwerking met haar bevoegde Canadese evenknie op het getouw te zetten. Verder betreft het hier hoe dan ook een kwestie die niet exclusief onder de autonome beslissingsbevoegdheid van de adviesaanvrager of de andere akkoordsluitende partijen valt en hen dus niet integraal kan worden aangerekend.

OM DEZE REDENEN,

verstrekt de Commissie een gunstig advies over het aangepast samenwerkingsakkoord *betreffende de dopingpreventie en- bestrijding in de sport* mits rekening wordt gehouden met de opmerkingen die geformuleerd worden in de punten 12, 16, 18 en 19.

Voor de Administrateur m.v.,

De Voorzitter,

(get.) Patrick Van Wouwe

(get.) Willem Debeuckelaere

¹² Derde landen zijn alle landen buiten de Europese Unie (EU) met uitzondering van de zogenaamde Europese Economische Ruimte (EER) landen.

ONTWERP VAN DECREET

ONTWERP VAN DECREET
DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

Art. 2. Instemming wordt betuigd met het samenwerkingsakkoord van 9 december 2011 tussen de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie betreffende dopingpreventie en -bestrijding in de sport.

Brussel, 9 december 2011.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS

BIJLAGE:

Tekst van het samenwerkingsakkoord

**SAMENWERKINGSAKKOORD TUSSEN DE VLAAMSE GEMEENSCHAP, DE FRANSE
GEMEENSCHAP, DE DUITSTALIGE GEMEENSCHAP EN DE GEMEENSCHAPPELIJKE
GEMEENSCHAPSCOMMISSIE BETREFFENDE DOPINGPREVENTIE EN –
BESTRIJDING IN DE SPORT**

Gelet op de internationale conventie tegen het dopinggebruik in de sport, gesloten in Parijs op 19 oktober 2005 door de Algemene Conferentie van de Organisatie van de Verenigde Naties voor Onderwijs, Wetenschappen en Cultuur;

Gelet op artikel 128,130 en 135 van de Grondwet;

Gelet op de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, artikel 5, §1, 1, 2°, en artikel 92bis, §1, ingevoegd bij de bijzondere wet van 8 augustus 1988 en gewijzigd bij de bijzondere wet van 16 juli 1993;

Gelet op de bijzondere wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse instellingen, artikel 63, gewijzigd bij de bijzondere wet van 5 mei 1993;

Gelet op de wet van 31 december 1983 tot hervorming der instellingen voor de Duitstalige Gemeenschap, artikel 4, gewijzigd bij de wet van 20 maart 2007 en artikel 55bis, ingevoegd bij de wet van 18 juli 1990 en vervangen bij de wet van 5 mei 1993;

Gelet op het samenwerkingsakkoord van 19 juni 2001 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening;

Overwegende dat een aangepaste samenwerking tussen de drie gemeenschappen en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie kan bijdragen tot een doeltreffende en gecoördineerde aanpak van het gevoerde beleid inzake dopingpreventie en -bestrijding;

Overwegende dat de regels, vermeld in het samenwerkingsakkoord van 19 juni 2001 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening, moeten worden aangepast;

Overwegende dat de regels die van toepassing zijn op sporters uit de internationale doelgroep, worden bepaald door hun internationale federatie;

De Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering, in de persoon van haar minister-president en de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport;

De Franse Gemeenschap, vertegenwoordigd door de Regering van de Franse Gemeenschap, in de persoon van haar minister-president en Vize-president, minister van Begroting, Financiën en Sport;

De Duitstalige Gemeenschap, vertegenwoordigd door de Regering van de Duitstalige Gemeenschap, in de persoon van haar minister-president en de minister van Cultuur, Media en Toerisme en de minister van Gezin, Volksgezondheid en Sociale zaken;

De Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, vertegenwoordigd door het Verenigd College, in de persoon van de leden van het Verenigd College bevoegd voor Gezondheidsbeleid;

KWAMEN HET VOLGENDE OVEREEN:

Artikel 1.

Voor de toepassing van het huidige samenwerkingsakkoord wordt verstaan onder:

1° Raad: de Coördinatieraad, ingesteld overeenkomstig artikel 5;

2° Regeringen of College: de Regering van de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap of het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie;

3° de akkoordsluitende partijen: de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie;

4° de UNESCO-conventie: de internationale conventie tegen het dopinggebruik in de sport, gesloten in Parijs op 19 oktober 2005 door de Algemene Conferentie van de Organisatie van de Verenigde Naties voor Onderwijs, Wetenschap en Cultuur;

5° Wereldantidopingagentschap, afgekort WADA: de stichting die opgericht is onder Zwitsers recht op 10 november 1999;

6° Code: de Wereldantidopingcode, op 5 maart 2003 in Kopenhagen aangenomen door het WADA en gevoegd bij appendix 1 van de UNESCO-conventie en de latere wijzigingen ervan;

7° Internationale Standaarden: de documenten, aangenomen door het WADA ter ondersteuning van de Code, die ertoe strekken de verschillende technische en operationele onderdelen van de bepalingen van de Code te harmoniseren;

8° sporter: elke persoon die een sportactiviteit beoefent, ongeacht het niveau waarop hij deze sportactiviteit beoefent;

9° elitesporter: elke sporter van wie de sportdiscipline onder de bevoegdheid valt van een sportvereniging, erkend door het Internationaal Olympisch Comité, en voorkomt in de lijst als bijlage, en die aan een of meer van de volgende criteria voldoet:

- a) hij maakt deel uit van de internationale doelgroep van zijn sportfederatie;
- b) hij beoefent zijn sportdiscipline als voornaamste bezoldigde activiteit, in de hoogste categorie of de hoogste nationale competitie van de betreffende sportdiscipline;
- c) hij is geselecteerd voor of heeft in de voorbije twaalf maanden deelgenomen aan een of meer van de volgende evenementen in de hoogste competitie categorie van de desbetreffende discipline: Olympische Spelen, Paralympische Spelen, wereldkampioenschappen, Europese kampioenschappen;
- d) hij neemt deel aan een ploegsport in een competitie waarbij de meerderheid van de ploegen die aan de competitie deelnemen, bestaat uit sporters als vermeld in a), b) of c);

10° de internationale doelgroep: de groep sporters van hoog niveau die door een internationale federatie werden gekozen om onderworpen te worden aan controles, zowel binnen als buiten competitie, in het kader van het controleprogramma van de internationale federatie;

11° de nationale doelgroep: de groep elitesporters die door een nationale antidopingorganisatie, afgekort NADO, werden gekozen om onderworpen te worden aan controles, zowel binnen als buiten competitie, in het kader van het controleprogramma van de nationale antidopingorganisatie;

12° verblijfsgegevens: de informatie met betrekking tot de verblijfsgegevens, als vermeld in artikel 3, §3, die moet worden meegedeeld door de elitesporters of de ploegverantwoordelijke van de elitesporters;

13° dopingcontrole binnen competitie: een dopingcontrole binnen competitie, als vermeld in artikel 2.11 van de UNESCO-conventie;

14° dopingcontrole buiten competitie: een dopingcontrole buiten competitie, als vermeld in artikel 2.16 van de UNESCO-conventie;

15° ploegsport: een sport waarbij de vervanging van spelers tijdens een wedstrijd toegestaan is;

16° ploegverantwoordelijke: de persoon die door de club of federatie en de betrokken elitesporters is belast met het doorgeven van de verblijfsgegevens van zijn ploeg.

Art. 2.

Dit samenwerkingsakkoord geldt voor onbepaalde duur.

Het kan te allen tijde worden opgezegd door elke akkoordsluitende partij na een opzegtermijn van één jaar, die ingaat op de datum van de kennisgeving van de beslissing.

Art. 3.

§1. De samenwerking tussen de akkoordsluitende partijen inzake dopingpreventie en -bestrijding heeft als doel de doeltreffendheid van de dopingbestrijding op Belgisch grondgebied te verbeteren door een versterkte samenwerking tussen de akkoordsluitende partijen, regelmatige uitwisseling van informatie, specialisten en diensten, evenals door het opzetten van gezamenlijke preventie- en sensibiliseringscampagnes.

Iedere akkoordsluitende partij waakt erover dat ze een antidopingbeleid voert dat in overeenstemming is met de beginselen van de Code.

Daartoe verbindt iedere akkoordsluitende partij zich ertoe:

1° samen te werken met de andere akkoordsluitende partijen om de beginselen van de Code en de Internationale Standaarden in onderling overleg toe te passen;

2° het resultaat van de analyse die uitgevoerd is door een erkend laboratorium te erkennen, en in geval van een afwijkend resultaat, het dossier voor disciplinaire behandeling te bezorgen aan de akkoordsluitende partij waarvan de betrokken sporter afhangt;

3° iedere beslissing inzake doping die door een bevoegde overheid genomen is overeenkomstig de beginselen van de Code, waarvan zij kennis heeft, te erkennen en ze via beveiligde communicatiekanalen te bezorgen, om het recht op bescherming van de persoonlijke levenssfeer van de betrokkene te vrijwaren;

4° ieder ontwerp van wetgeving inzake dopingbestrijding dat zij wil aannemen, ter informatie te bezorgen aan de andere akkoordsluitende partijen, voor de definitieve goedkeuring ervan;

5° een vertaling te voorzien, minstens in de officiële talen van het WADA, van de oproepingsformulieren voor de dopingcontroles en van de proces-verbalen van de dopingcontroles;

6° het mogelijk te maken bilaterale samenwerkingsakkoorden te sluiten, om dopingcontroles te laten uitvoeren door de erkende artsen van een akkoordsluitende partij.

§2. Met betrekking tot de elitesporters, verbindt iedere partij zich er bovendien toe:

- 1° de elitesporters die in de nationale doelgroep zijn opgenomen, of de ploegverantwoordelijke te onderwerpen aan het gebruik van het eenvormige uitwisselingsplatform van het WADA, namelijk het ADAMS-systeem, met inachtnaam van de bescherming van de persoonlijke levenssfeer;
- 2° de andere akkoordsluitende partijen in te lichten over de identiteit van de elitesporters van haar nationale doelgroep, vooraleer de betrokken sporter van dit statuut op de hoogte wordt gesteld;
- 3° de toegang te verlenen aan de andere akkoordsluitende partijen tot de verblijfsgegevens van de elitesporters van haar nationale doelgroep;
- 4° de andere akkoordsluitende partijen te informeren over elk verzuim met betrekking tot de verplichting om verblijfsgegevens door te geven en over elke gemiste dopingcontrole door een van haar elitesporters van de nationale doelgroep;
- 5° haar volledige medewerking te verlenen als een andere akkoordsluitende partij vraagt om een van de elitesporters uit haar nationale doelgroep aan een dopingcontrole te onderwerpen;

§3. De elitesporters worden onderverdeeld in de volgende categorieën:

1° categorie A: deze groep bestaat enerzijds uit elitesporters die een dopinggevoelige individuele olympische discipline beoefenen en meestal niet op een gemakkelijk lokaliseerbare plaats trainen, en anderzijds uit elitesporters die triatlon, duatlon of veldrijden beoefenen. De sporters, vermeld in het eerste lid, vormen de geregistreerde doelgroep van de NADO en hebben aldus alle rechten en plichten op het vlak van verblijfsgegevens, vermeld in de Internationale Standaard voor dopingtests.

Als de betrokken elitesporter zijn verplichtingen op het vlak van verblijfsgegevens niet nakomt, wordt hem conform de Internationale Standaard voor dopingtests een gemiste controle of aangifteverzuim van de verblijfsgegevens aangerekend;

2° categorie B: deze groep bestaat uit elitesporters die een dopinggevoelige individuele olympische discipline beoefenen en regelmatig op een gemakkelijk lokaliseerbare plaats trainen.

De sporters, vermeld in het eerste lid, zijn verplicht het uur en de locatie van de competities en trainingen door te geven, alsook hun verblijfplaats voor de dagen zonder competitie of training.

Als de betrokken elitesporter die verplichtingen op het vlak van verblijfsgegevens niet nakomt, kan de bevoegde akkoordsluitende partij de betrokken sporter opnemen in categorie A.

Als tegen de betrokken sporter zes maanden na zijn opname in categorie A geen aangifteverzuim of gemiste controle werd vastgesteld, kan de bevoegde akkoordsluitende partij de betrokken sporter opnieuw opnemen in categorie B.

Als gedurende die periode wel een aangifteverzuim of gemiste controle werd vastgesteld, wordt die periode verlengd met achttien maanden vanaf de vaststelling;

3° categorie C: deze groep bestaat uit elitesporters die een olympische ploegdiscipline beoefenen. De ploegverantwoordelijke moet zijn identiteitsgegevens meedelen aan de bevoegde akkoordsluitende partij.

De ploegverantwoordelijke van deze elitesporters is verplicht om alle ploegactiviteiten door te geven, waaronder wedstrijden en trainingen, alsook de geactualiseerde spelerslijst, met vermelding van de gewoonlijke verblijfsplaats van de spelers.

Als de verplichtingen op het vlak van verblijfsgegevens niet worden nageleefd, kan de bevoegde akkoordsluitende partij een of meer elitesporters van de betrokken ploeg in categorie A of B opnemen.

Als tegen de betrokken sporter zes maanden na zijn opname in categorie A of B geen aangifteverzuim of gemiste controle werd vastgesteld, kan de bevoegde akkoordsluitende partij de betrokken sporter opnieuw opnemen in categorie C.

Als gedurende die periode wel een aangifteverzuim of gemiste controle werd vastgesteld, wordt die periode verlengd met achttien maanden vanaf de vaststelling.

4° categorie D: deze groep bestaat uit elitesporters die een olympische discipline beoefenen waarvoor geen verblijfsgegevens doorgegeven moeten worden.

§4. De elitesporters categorie A, B en C vormen de nationale doelgroep.

Elitesporters aan wie periodes van uitsluiting zijn opgelegd wegens een schending van de antidopingregels, moeten gedurende hun periode van uitsluiting hun verblijfsgegevens doorgeven zoals sporters van categorie A.

De bevoegde akkoordsluitende partij behoudt zich daarnaast het recht voor om elke elitesporter van wie de prestaties er plots en opmerkelijk op vooruitgaan, of tegen wie ernstige aanwijzingen van een dopingpraktijk bestaan, ertoe te verplichten zijn verblijfsgegevens door te geven zoals sporters van categorie A.

§5. De lijst van sportdisciplines die als basis geldt voor de indeling van de verschillende categorieën van elitesporters, vermeld in paragraaf 3, wordt opgenomen in de bijlage die bij dit samenwerkingsakkoord is gevoegd.

Op gemotiveerd advies van de Raad kunnen de Regeringen en het College de bovenvermelde lijst wijzigen.

§6. Alle elitesporters zijn onderworpen aan de verplichtingen inzake de toestemming wegens therapeutische noodzaak, overeenkomstig de Internationale Standaard voor de toestemming wegens therapeutische noodzaak, en aan de sancties, vermeld in de Code.

§7. De verwerking van de informatie gebeurt met het oog op de strijd tegen dopinggebruik ter bevordering van het sporten met respect voor gezondheid, rechtvaardigheid, gelijkheid en sportiviteit en moet steeds de waarborgen voorzien in de Wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens, respecteren. De verwerking van de informatie betreffende de verblijfsgegevens van de elitesporters gebeurt specifiek met het oog op de planning van de dopingcontroles buiten wedstrijdverband.

De akkoordsluitende partijen bevestigen, bij decreet of ordonnantie, dat de persoonsgegevens van de sporters verwerkt mogen worden voor de voormelde doeleinden.

De verwerking van de persoonsgegevens van de sporters met betrekking tot hun gezondheid, gebeurt onder de verantwoordelijkheid van een beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg.

Art. 4.

De samenwerking tussen de akkoordsluitende partijen kan ook betrekking hebben op alle aspecten van het medisch verantwoord sporten.

Art. 5.

§1. Er wordt een Raad opgericht om de uitvoering van dit akkoord te bevorderen.

De Raad is, voor elk van de akkoordsluitende partijen, samengesteld uit hoogstens vier leden die bevoegd zijn inzake gezondheid of sport, en die door hun Regering of College worden aangewezen.

§2. Voor elk lid dat overeenkomstig paragraaf 1 wordt aangewezen, wordt een plaatsvervangend lid aangewezen.

Bij ontslag van een lid in de loop van het mandaat of bij verlies van de hoedanigheid op basis waarvan het lid werd aangewezen, wordt in zijn vervanging voorzien voor de overblijvende duur van het mandaat.

§3. Het voorzitterschap van de Raad wordt beurtelings uitgeoefend door elke akkoordsluitende partij, telkens voor de duur van twee jaar.

Het secretariaat van de Raad wordt waargenomen door de administratie van de akkoordsluitende partij die belast is met het voorzitterschap.

De Raad vergadert minstens drie keer per jaar.

De Raad stelt een huishoudelijk reglement vast waarin de regels voor zijn werking worden bepaald.

Hij kan werkcommissies oprichten en, voor bepaalde dossiers, een beroep doen op externe deskundigen.

Art. 6.

De internationale vertegenwoordiging van België in de vergaderingen in verband met aangelegenheden als vermeld in dit samenwerkingsakkoord, wordt geregeld als volgt:

1° elke akkoordsluitende partij kan de vergadering bijwonen;

2° de partij die het voorzitterschap van de Raad waarneemt, heeft stemrecht. Dat stemrecht mag alleen worden uitgeoefend als er consensus bestaat tussen de akkoordsluitende partijen.

Art. 7.

Het samenwerkingsakkoord van 19 juni 2001 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening, gesloten tussen de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, wordt opgeheven.

De bilaterale akkoorden die gesloten zijn ter uitvoering van het akkoord van 19 juni 2001, blijven van kracht.

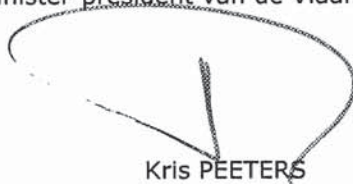
Art. 8.

Elke akkoordsluitende partij verklaart in het bezit te zijn van een exemplaar.

Elke akkoordsluitende partij wijst de ministers aan die door haar Regering of College worden gemachtigd om dit akkoord te ondertekenen.

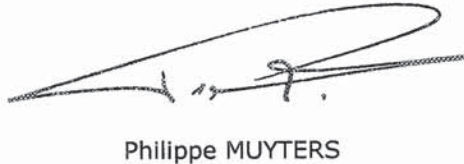
Gedaan in Brussel, op 09 DEC. 2011 in vijf originele exemplaren (twee Nederlandse, twee Franse, een Duitstalig).

Voor de Vlaamse Gemeenschap,
De minister-president van de Vlaamse Regering,

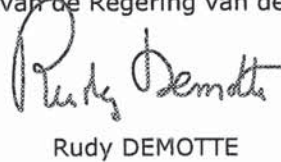
Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS

Voor de Franse Gemeenschap,
De minister-president van de Regering van de Franse Gemeenschap,

Rudy DEMOTTE

De viceminister-president en minister van Begroting, Financiën en Sport,

André ANTOINE
Voor de Duitstalige Gemeenschap,

De minister-president van de Duitstalige Gemeenschap,
De minister van Lokale Besturen,

Karl-Heinz LAMBERTZ

De minister van Cultuur, Media en Toerisme,

Isabelle WEYKMANS

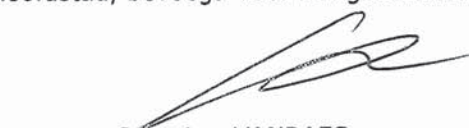
De minister van Gezin, Volksgezondheid en Sociale zaken,

Harald MOLLERS

Voor de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie,

Lid van het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van
Brussel-Hoofdstad, bevoegd voor het gezondheidsbeleid,

Jean-Luc VANRAES

Lid van het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van
Brussel-Hoofdstad, bevoegd voor het gezondheidsbeleid,

Benoît CEREXHE

Bijlage: Sportdisciplines - categorieën**Categorie A**

Atletiek - langeafstandslopen (3000 m en meer)

Triatlon

Duatlon

Cyclocross

Wielersport – baanwielrennen

Wielersport – BMX

Wielersport – mountainbike

Wielersport – wielrennen op de weg

Biatlon

Skiën - langlaufen

Skiën - noordse combinatie

Categorie B

Atletiek - alles, behalve langeafstandslopen (3000 m en meer)

Badminton

Boksen

Gewichtheffen

Gymnastiek – artistiek

Judo

Kano – slalom

Kano – sprint

Moderne vijfkamp

Roeien

Schermen

Taekwondo

Tafeltennis

Tennis

Beachvolley

Watersport - zwemmen

Worstelen

Zeilen

Bobslee

Skeleton

Rodelen

Schaatsen - Kunstschaatsen

Schaatsen - shorttrack

Schaatsen - snelschaatsen

Skiën - alpines

Skiën - freestyle

Skiën - snowboarden

Categorie C

Basketbal

Handbal

Hockey

Voetbal

Volleybal

Waterpolo

Ijshockey

Categorie D

Boogschieten

Gymnastiek – ritmisch

Gymnastiek – trampoline

Paardrijden – dressuur

Paardrijden – eventing

Paardrijden – jumping

Schieten

Watersport – duiken

Watersport – synchroonzwemmen

Curling

Skiën – schansspringen